

Съдът през погледа на малкия гражданин

Денят не е особено слънчев, даже е мъглив. Вие сте сам на центъра на големия град. Струва Ви се странно, но следвайте мен. Няма ме при Вас, в главата Ви съм.

Чувате ли това? Тишината е прекъсната от един ястреб, размахващ могъщите си криле около съдебната сграда. Май е по-добре да влизаме. Да не му даваме идеи...

Влизайки, нарушаваме реда. Отпред стои съдията, величествен, в черна мантия и бяла накъдрена перука.

Сред публиката пък, се е наместил адвокатът. И как е облечен само - излъскани обувки и перфектен костюм, спестил е книгата в полза на лаптоп. Ти стоиш и се чудиш, да не би да си си забравил костюма в този съд, през който минават всички периоди от историята?

Излизат напред подсъдимите и Ти гледаш един и същи човек в три измерения. Чудно. Осъден по Европейски - доживотен затвор в килия, според Просвещението - човекът носи робски окови. А третият, който премина през Средновековието, успя да излезе с главата напред. И затова гледаме една отсечена глава.

И сега Ти и аз в главата ти трябва да решим как виждаме съдебната система. Не е ли тя велика организация на върховна власт? Магия има в това, няма ден, който да се повтаря, както няма две еднакви провинения. И съдията отсъжда, съвестно даже, но се намира такъв, който да оспори.

Следва, присъдата зависи от гледната точка и печели най-малко провинилият се. Ние гледаме Справедливостта през огледало и се чудим защо образът ни се вижда обратен. Моралният изход се вижда най-добре от безпристрастен страничен наблюдател и засега има един такъв познат на човечеството...

А какво виждаме ние всъщност? Мигваш за секунда и ето ти обрат - на съдийското място стои Ястребът, ядосан, отбранителен. И ти си уплашен, обезверен, мислиш само как да се спасиш. Мигаш отново и като на фокус, Ястребът се отпуска, под крилото му излиза Гълъбче. Човекът с трите лица ще получи доживотен затвор за тежкото убийство, което е извършил. И ти си сигурен, в душата си, че да, това е правилно. Но не можеш да се сдържиш, мигваш отново. Този път Гълъбчето държи маслинен клонка, но Ястребът го няма, за да го пази.

Разтъркваш очите си и виждаш огледало, обърнато към Вас - хората. Всички изглеждате, все едно искате да убиете Гълъбчето. И тогава се замисляш, че всички тези хора са направили нещо ужасно, за да стигнат до съда. Може би ако хората не бяха толкова жестоки, нямаше да се стига до жестоки присъди.

И ставаш, прибираш се вече. Но умът ти сякаш не е с теб. Той е зает да обмисля по-внимателно бъдещите ти постъпки. Излизаш от сградата и навън най-сетне е слънчево.

Трите имена: Ванеса Олег Димитрова

Училище: Гимназия с преподаване на чужди езици „Петър Богдан“, Монтана

Клас: 10 (десети) А